

LA NOSTRA RIERA

Pel mig de l'aigua i entre pedres saltant,
amb els peus nus, preparats per l'espera,
caminàvem amunt per la riera,
amb l'ànsia d'algun peix o d'algun cranc.

Com si anéssim amb barques per la mar,
el mestre d'escola, si... el nostre mestre,
tenia xarxes i amb elles era destra,
i ens ensenyava l'art del ben pescar.

Doncs abans, tal vegada plovia més,
i la riera era del tot notable,
que baixava un cabdal considerable,
ja des de capdamunt de Vallfornés.

Dir podem per sempre i en cada moment,
que la riera és viva, i és nostra, i és tant nostra,
perquè de petits se'ns hi reflectia el rostre,
en aquella aigua tan clara i transparent.

Amb la imatge clara que es viu al moment,
d'una jovenalla tendra i tranquil·la,
vers l'artèria viva de nostra vila,
al recordar la riera plaentment.

Sé que tornaran idíl·lics raons,
que mai no ha de perdre encant i tendresa,
si ens empenyem i enfortim l'escomesa,
amb la fe i l'orgull de les bones raons.

Cada marge de la riera és ideal,
per fires i festes i fins sardanes,
tot recordant l'estesa de tartanes,
eines i animals que omplien el firal.

D'aquell passat llunyà més no oblidat,
quan teniem per davant, jorns d'esperança,
ens queda encara un present ple de gaubança,
quan ens diuen que serà tot retornat.

És un desig de fermesa constant,
poder retrobar als marges la riera,
aquelles fonts d'aigua tant encisera,
que apaivagaven la set dels vianants.

No voldríem mai que fos futur negat,
tot el que volem de la nostra riera,
és Cardedeu que ho vol, desitja i espera,
som els homes que ho farem realitat.

ESTEVE PERICH SALA